

РЕШЕНИЕ

№ 14493

гр. София, 28.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разглежда дело номер **12679** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 38, ал.8 от Закон за защита на личните данни (ЗЗЛД) вр. с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс.

Делото е образувано след отмяната на Решение № 6623/28.05.2024 г., постановено по адм.д. № 6977/2023 г. по описа на Административен съд София - град с Решение № 13568/13.12.2024 г., постановено по адм.д. № 8026/2024 г. по описа на Върховния административен съд и връщането му за ново разглеждане от друг състав, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагане на закона.

Първоначалното производство е образувано по жалба на Н. А. Н. срещу Решение № ППН-01-385/2021 от 23.06.2023 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД). В жалбата се отправя искане се обезсилване на оспореното решение, като недопустимо, евентуално – отмяната му като незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В съдебните заседания, проведени по делото жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Х., назначена за процесуален представител на основание чл.26, ал.2 от ЗПП. В дадения ход по същество на делото адв. Х. пледира за отмяна на оспорения административен акт, като неправилен и незаконосъобразен. Аргументи в тази насока развива в представени писмени бележки.

Ответникът – КЗЛД, редовно призован, не изпраща представител. В съда е депозирано писмено становище от пълномощника му- юрк. М. Р. по хода и по същество на делото. В същото се излагат съображения, че обжалваното решение е постановено от компетентен орган, в установената форма и при правилно приложение на процесуалния и материалния закон, поради което и

жалбата следвало да бъде отхвърлена от съда, като неоснователна.

Прави се възражение за прекомерност на евентуално претендираното от процесуалния представител на жалбоподателя адвокатско възнаграждение, ако същото надхвърля нормативно установения минимум.

Заинтересованата страна – „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по основателността на жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор К., която счита, че оспореният акт следва да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в жалбата и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство пред Комисията за защита на личните данни е образувано по жалба с вх. № ППН-01-385/11.05.2021 г., подадена от Н. А. Н. срещу „Юробанк България“ АД. В жалбата Н. твърди, че е бил клиент на „Юробанк България“ АД за периода месец юли 2019 г. до 11.05.2021 г., включително. През месец февруари 2020 г. подал жалба в 04 РУ на ОДМВР – В. за опит за неправомерно теглене на парична сума от банковата му карта. По случая била извършена предварителна проверка, след което на 23.06.2020 г. било образувано ДП № 240/2020 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР – В., пр. преписка № 4742/2020 г. по описа на Окръжна прокуратура – В.. Според жалбоподателя в хода на предварителната проверка в период 01.02.2020 г. до 22.06.2020 г. и в хода на досъдебното производство в период от 23.06.2020 г. до 11.05.2020 г. били изтекли негови лични данни. В уточняваща молба посочва, че било налице предоставяне на неговите лични данни, а именно: три имена, ЕГН, номер на банкова сметка и карта, адрес, данни от документ за самоличност и договор за банкова сметка от „Юробанк България“ АД на 04 РУ на ОДМВР – В. по ДП № 240/2020 г. и на ОП – В. по пр. преписка № 4742/2020 г. от 01.02.2020 г. до 23.06.2020 г.

По така подадената жалба КЗЛД е образувала производство по реда на чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 77, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. В закрито заседание от 18.01.2023 г. Комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на жалбата. За образуваното производство са уведомени страните, като им е била предоставена възможност да изразят становище и да представят доказателства.

От страна на „Юробанк България“ АД е изразено становище по жалбата на Н., в което се посочва, че с писмо изх. № 44200-17606/21.10.2020 г. на 04 РУ на ОДМВР – В. е била изисквана информация от „Юробанк България“ АД. В отговор на същото, банката с писмо изх. № 1201/1728/24.11.2020 г. е предоставила изискваната информация.

В рамките на административното производство е установено, че Н. А. Н. е сезирал органите на МВР със сигнал, съдържащ твърдения, че на 20.02.2020 г. с данни от банковата карта, издадена на негово име, са били извършени три неуспешни опита за закупуване на винетен стикер онлайн. По посочения сигнал на 08.06.2020 г. е било образувано ДП № 240/2020 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР – В., пр. преписка № 6268/2020 по описа на Районна прокуратура – В. за престъпление по чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 НК. В хода на проведеното разследване по образуваното досъдебно производство са били събрани и съответните доказателства.

От приобщеното към доказателствената съвкупност на делото искане на разследващ полицай при 04 РУ на ОДМВР – В. от 02.07.2020 г. се установява, че за целите на разкриването и разследването на престъплението и на основание чл. 159 НПК от ответната страна „Юробанк България“ АД е изисквана информация на чие име се води банкова сметка с IBAN – [банкова сметка]; има ли издадени и колко на брой банкови карти към нея; кой е ползвател на банковите карти; към месец февруари 2020 г. имало ли е дневен лимит за теглене на пари или плащане чрез

интернет и какъв е бил размерът му; използвана ли е услугата SMS-известяване при използване на банкова сметка; има ли извършени трансакции или опити за такива с платежни средства, издадени на името на Н. А. Н. на дата 20.02.2020 г.; ако има извършени трансакции на посочената дата, да се конкретизират терминалите, включително с адресите, на които се намират, като в случай че трансакциите не са извършени чрез терминал – налична информация за конкретизиране на крайното устройство, чрез което са направени същите.

С постановление на Окръжна прокуратура – В. от 14.10.2020 г. разследването е прието за наблюдение от Окръжна прокуратура – В., пр. преписка № 4742/2020 г., с оглед установени данни за престъпление по чл. 249, ал. 1 НК.

Поради непредставяне на изисканата на 02.07.2020 г. информация, същата е била повторно изискана от разследващия полицай с искане от 21.10.2020 г. В отговор на това искане, на 24.11.2020 г. „Юробанк България“ АД е предоставила информацията, съгласно която в системата на банката не съществува сметка с цитирания номер. Посочено е, че е налична банкова сметка, регистрирана на името на Н. Н., а именно BGBPI88981029610901, по която сметка има издадена една карта – М. № 5169070009974899, с картодържател посоченото лице, със стандартни за тези дебитни карти дневни лимити – 800,00 лева за теглене на АТМ и 7000 лева за ползване на ПОС терминал, вкл. и в интернет. Описано е още, че не е активирана услугата SMS-известяване от Н. Н. и че с посочената карта няма извършени трансакции, а са регистрирани три неуспешни опита при търговец API BG TOLL на 20.02.2020 г. в 23:28:06 часа, осъществени онлайн на ПОС терминал 88300000, собственост на Борика – Банкови услуги. Предоставена е информация, че данни за IP адрес, основание за трансакция и получател на услугата са известни на обслужващата институция.

С постановление на наблюдаващия прокурор от Окръжна прокуратура – В. от 18.10.2021 г. по пр. преписка № 4742/2020 г. наказателното производство по ДП № 240/2020 г. е било спряно на основание чл.244, ал.1, т.2 от НПК, поради неразкриване на извършителя на престъплението. Постановлението е било обжалвано от Н. пред съда и пред прокурор от по-горестоящата прокуратура, като жалбата до съда е оставена без разглеждане, а жалбата до по-горестоящата прокуратура – без уважение.

Жалбата на Н. е разгледана от КЗЛД в открито заседание на 19.04.2023 г.

С оспореното в настоящото съдебно производство решение № ППН-01-385/2021 от 23.06.2023 г. КЗЛД е обявила жалбата, подадена от Н. Н. срещу „Юробанк България“ АД – администратор на лични данни, за неоснователна.

В мотивите на решението е прието, че не е установено неправомерно обработване на лични данни на Н. от „Юробанк България“ АД, която поначало обработва данните на подателя на жалбата в качеството си на кредитна институция (банка) по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за кредитните институции, поради което се явява администратор на лични данни. Предоставянето на данни (качеството му на титуляр на сметка и картодържател намира законова опора в разпоредбата на чл. 159, ал. 1 НПК и съответно в нормата на чл. 6, § 1, б. в) и б. д) от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като ответната страна има задължение да предостави данните, които са изискани от разследващия полицай за нуждите на ДП № 240/2020 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР – В., пр. преписка № 4742/2020 г. по описа на ОП – В., с оглед разследване и разкриване на престъплението по чл. 249, ал. 1 НК. Ето защо, Комисията е приела, че процесната обработка е извършена съобразно принципа на законосъобразността по смисъла на чл. 5, § 1, б. а) от Регламент (ЕС) 2016/679.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 28.06.2023 г., като жалбата срещу същото е депозирана на 12.07.2023 г.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства материалите, съдържащи се в

административната преписка по издаване на оспореното решение на КЗЛД, както и материалите по адм.дело № 6977/2023 г. по описа на АССГ, второ отделение, 53 състав и по адм.дело № 8026/2024 г. по описа на ВАС. Приобщени като доказателства по делото са и изисканите от 04 ОДМВР- В. заверени ксерокопия от материалите по ДП № 240/2020 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР – В., пр. преписка № 4742/2020 г. по описа на ОП – В..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно правомощията си по чл.146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т.1), в съответната форма (т.2), допуснато ли е съществено нарушение на административно-производствени правила при издаването му (т.3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправни разпоредби (т.4) и несъответствие с целта на закона (т.5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл.146 АПК.

Съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването на административния акт (чл.142, ал.1 АПК).

В изпълнение на правомощията си съдът констатира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл.10 от ЗЗЛД. Съгласно цитираната разпоредба, КЗЛД изпълнява задачите по чл. 57 от Регламент (ЕС) 2016/679. В чл. 57, § 1, б. "е" от Регламент (ЕС)2016/679 е посочено, че без да се засягат останалите задачи, определени с настоящия регламент, на своята територия всеки надзорен орган разглежда жалбите, подадени от субект на данни или от структура, организация или сдружение в съответствие с член 80, и разследва предмета на жалбата, доколкото това е целесъобразно, и информира жалбоподателя за напредъка и резултатите от разследването в разумен срок, особено ако е необходимо по-нататъшно разследване или координиране с друг надзорен орган. В чл. 55 от Регламент (ЕС) 2016/679 е посочено, че всеки надзорен орган е компетентен да изпълнява задачите и да упражнява правомощията, възложени му в съответствие с регламента, на територията на своята собствена държава членка. На територията на Република България, надзорен орган по защита на личните данни е КЗЛД, която разполага с определена оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от Регламент (ЕС)2016/679 да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес.

На основание чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД решенията на Комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. След като изрично не е посочен вида на мнозинството, се приема, че то е обикновено, а не квалифицирано. Правилата за кворума и мнозинството са изложени в чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от ПДКЗЛДНА: заседанията на Комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. Комисията взема решения чрез явно гласуване с мнозинство от три гласа. На проведеното на 19.03.2023 г. заседание на КЗЛД са присъствали председателя и двама от членовете на комисията, като решението е прието с мнозинство от три гласа, нито един-против. Предвид това, съдът счита, че оспорения акт е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

Решението е издадено в предвидената от закона писмена форма, съгласно чл. 59, ал.2 от АПК. Същото съдържа необходимите реквизити, като наименование на органа, наименование на акта,

адресат на акта, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, дата на издаване, подписи на лицата, участвали в производството. В решението са обсъдени всички фактически установявания, в това число и събраните в хода на производството доказателства, наведените от страните съображения, както и правната регламентация на спорните обществени отношения.

На следващо място, противно на становището на жалбоподателя съдът намира, че при издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правото на защита на участниците в производството. На страните са връчвани своевременно преписи от депозираните в хода на производството книга и доказателства, като им е осигурена възможност да изразят становище по тях. Административното производство е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, както и с чл. 34 и следващите от АПК и принципите - истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност по смисъла на чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК. Ето защо, съдът намира възражението в жалбата за допуснати в хода на производството съществени процесуални нарушения за неоснователно.

В конкретика на настоящия казус правилно е приложен и материалния закон. Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспореното решение обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в решението правно основание за издаването му.

Според разпоредбата на чл. 4, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 лични са данните за лицето, с които то безспорно може да бъде идентифицирано. Цитираната разпоредба казва, че "лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Според чл. 4, ал. 2 от Регламента, обработване на лични данни означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В настоящия случай, от доказателствената съвкупност на делото не се установява твърдяното в жалбата до КЗЛД разпространение на лични данни на жалбоподателя, а именно: три имена, ЕГН, номер на банкова сметка и банкова карта, адрес, данни от документ за самоличност и договор за банкова сметка от „Юробанк България“ АД. Действително същите представляват лични данни, а действията по съхранението и предоставянето им (каквито се твърди, че са извършвани) представляват обработване на лични данни. Безспорно е по делото, че „Юробанк България“ АД е администратор на лични данни – арг. чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Правилен е изводът на КЗЛД за недоказаност на твърдяното от жалбоподателя Н. неправомерно обработване на лични данни от „Юробанк България“ АД. В хода на

производството пред КЗЛД е установено, че данните, предоставени от „Юробанк България“ АД за лицето Н. Н. са в качеството му на титуляр на банкова сметка и картодържател, като данните за три имена и ЕГН са посочени в искането от 02.07.2020 г. от 04 РУ на ОДМВР – В.. В хода на производството пред КЗЛД не са представени доказателства за предоставяне на договор за банкова сметка, нито данни за предоставяне на информация в обхват адрес и данни от документ за самоличност. Освен това, следва да се отбележи, че предоставянето на данни за качеството на Н. като титуляр на сметка и картодържател е извършено при наличие на предпоставките на нормата на чл. 159, ал. 1 НПК, съгласно която по искане на съда или на органите на досъдебното производство всички учреждения, юридически лица, длъжностни лица и граждани са длъжни да запазят и предадат намиращите се у тях предмети, книжа, компютърни информационни данни и други данни, които могат да имат значение за делото. Както правилно е приела КЗЛД, в настоящия случай е налице хипотезата на чл. 6, § 1, б. в) и б. д) от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като за „Юробанк България“ АД е налице законово задължение да предостави данните, които са изискани от разследващия полицаи за нуждите на провежданото разследване по ДП № 240/2020 г. по описа на 04 РУ на ОДМВР – В., пр. преписка № 4742/2020 г. по описа на ОП – В., с цел разкриване на престъплението по чл. 249, ал. 1 НК. Не са налице доказателства за разпространяване на личните данни за Н. Н. извън разследването по воденото досъдебно производство.

Гореизложеното обосновава извод за очевидната неоснователност на подадената до КЗЛД жалба, поради което оспореното решение на Комисията за защита личните данни е законосъобразно, постановено при правилното приложение на материалния закон, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона, което налага отхвърляне на жалбата.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, в полза на ответника и заинтересованата страна се дължат разноски. Такива обаче не са били претендирани от страните, поради което и съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Н. срещу Решение № ППН-01-385/2021 от 23.06.2023 г. на Комисията за защита на личните данни.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: